

teggema, mis tarwis, ja kui teid, armad sõbrad, praegugi, et küt keft õ aeg, omma kotta wiiksin, ja tahhaaksin, et temma ommast puhkamisest peaks sülestouma, ja meile süa teggema, seddagi ta wõttaks tehha hea melega ja rõõmsaste. Temma sõbrad ollid häbbematta küt, sedda katsta, ja mehhele suurt kihla pakkuda, et ep olle nenda. Kihla lödi, agga mehhe sanna se jäi tõeks. Keif nemmad läksid selsammat keft õ tunnil mehhe kotta mehhega. Kus on emmand? küsis tulles mees tüdrukost kääst. — Emmand on jo mahhabeitnud ja on puhkamas. — Kutsu tedda sülestouma, ja mulle ja mo sõbradele õhtoroga teggema. Kohhe tousis emmand üles, tuli tüliad terretama ja ütles lahke sannaga: Hea et mul — — — roog saab warsti walmis ollema. — Anti üles, ja isse andis wõbrastele ette ni lahke süddame ja melega, kui olleksid ta pallutud, kes õigel tunnil tulnud. Ei wõind wõbrad pärrast sõma enam rääkimatta jätta, et

sureks immeks pannid, mis ollid näinud. Teie lahkus, armas emmand, ütles keige targem nende hulgas, kattab meie pallet häbbiga. Meie tulleminne selsammat ilma wiita tunnil, on seft, et teie mehhega kihla loime; agga wõit jääb temma kätte. Teie, wagga naesterahwas, üttelege meile, mis sallaja wäggi se on, mis teile annab, ni helde ja ni lahke meie wasto olla, ehk teie küt meie mõtted egga noud heaks ei woi kita? Armad mehhed, kostis emmand, kui meie, minna ja mo mees, teine teisele läksime, siis ellasime mollemad lihhalikkus meles; agga suur Jummal on armo mo wäese peäle heitnud, ja on mind ühhe teise tee peäle saatnud. Mo mees parago Jummal! kääb praego weel ikka wana teed möda, ja jällestus tulles mo peäle, kui mõtlen, mis ots temmale ehk saab tullesma. Surreb ta wahhest niuggune, kui ta praego on, oh, mis õnneto luggu saab tal siis pärrast surma ollema! Ja selle pärrast on mo kõhhus, temma, wae